

Sygn. akt II AKa 202/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SA – Adam Wrzosek (spr.)

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Dariusza Żądło

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 r.

sprawy

1. J. C., syna Z. i K. z d. D. urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2. A. K., syna J. i N. z d. O., urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 17 listopada 2014 r. sygn. akt XVIII K 194/13

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego J. C. w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny;

2. w ramach czynu zarzucanego w pkt IV (czyn z pkt 7 aktu oskarżenia) oskarżonego uznaje za winnego tego, że w okresie, o którym mowa w pkt III zaskarżonego wyroku usiłował nakłonić A. G. (1) do dokonania zabójstwa W. Z. (1) ps. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż nie udało mu się wzbudzić u A. G. (1) zamiaru dokonania zabójstwa, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym

do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. wymierza karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

3. w ramach czynu zarzucanego w pkt V (czyn z pkt 8 aktu oskarżenia) oskarżonego uznaje za winnego tego, że w okresie, o którym mowa w pkt III zaskarżonego wyroku usiłował nakłonić A. G. (1) do dokonania zabójstwa A. S. ps. „(...)” vel (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż nie udało mu się wzbudzić u A. G. (1) zamiaru dokonania zabójstwa, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie art. 22 § 2 k.k. odstępuje od wymierzenia kary;

4. w ramach czynu zarzucanego w pkt VI (czyn z pkt 9 aktu oskarżenia) oskarżonego uznaje za winnego tego, że w okresie, o którym mowa w pkt III zaskarżonego wyroku usiłował nakłonić A. G. (1) do dokonania zabójstwa P. W. ps. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż nie udało mu się wzbudzić u A. G. (1) zamiaru dokonania zabójstwa, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie art. 22 § 2 k.k. odstępuje od wymierzenia kary;

5. oskarżonego uniewinnia od popełnienia czynu przypisanego w pkt VII tegoż wyroku (czyn z pkt 39 aktu oskarżenia), obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa;

6. na podstawie art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. uchyla wyrok w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt VI zaskarżonego wyroku (czyn z pkt. 25 aktu oskarżenia) i w tej części postępowanie karne umarza, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa;

7. podstawę prawną wymiaru kary grzywny, o której mowa w pkt I zaskarżonego wyroku (czyń z pkt 4 i z pkt 5 aktu oskarżenia) uzupełnia o art. 33 § 1 i § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

8. powołany w podstawie prawnej skazania za czyny z pkt I zaskarżonego wyroku (czyń z pkt 4 i z pkt 5 aktu oskarżenia), za czyn z pkt II zaskarżonego wyroku (czyn z pkt 6 aktu oskarżenia) i za czyn z pkt IV zaskarżonego wyroku (czyn z pkt 10 aktu oskarżenia) art. 65 § 1 k.k. zastępuje art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. K. w ten sposób, że:

1. podstawę prawną wymiaru kary grzywny, o której mowa w pkt VIII zaskarżonego wyroku (czyn z pkt 4 aktu oskarżenia) i w pkt IX zaskarżonego wyroku (czyn z pkt 5 aktu oskarżenia) uzupełnia o art. 33 § 1 i § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

2. ustala, że karę łączną grzywny orzeczono w oparciu o art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

3. powołany w podstawie prawnej skazania za czyn z pkt VIII zaskarżonego wyroku (czyn z pkt 4 aktu oskarżenia), za czyn z pkt IX zaskarżonego wyroku (czyn z pkt 5 aktu oskarżenia) i za czyn z pkt X zaskarżonego wyroku (czyn z pkt 16 aktu oskarżenia) art. 65 § 1 k.k. zastępuje art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

III. w pozostałym zakresie tenże wyrok wobec oskarżonych J. C. i A. K. utrzymuje w mocy;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego J. C. karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

V. zwalnia oskarżonego J. C. od kosztów sądowych w sprawie, a oskarżonego A. K. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami w powyższym zakresie Skarb Państwa;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego J. C. – adw. M. K. (1) Kancelaria Adwokacka w W. oraz obrońcy oskarżonego A. K. – adw. T. D. Kancelaria Adwokacka w W. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, zawierające 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

W sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XVIII K 194/13 oskarżono:

1) **J. C.** o to, że:

I. (zarzut nr 4 z a/o) w bliżej nie ustalonym okresie, nie wcześniej niż w maju 2001 r. i nie później niż w sierpniu 2001 r. w W., wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości około 6 kg w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2) i A. K. ps. (...) zbył narkotyki za łączną kwotę 78000 zł nieustalonemu mężczyźnie o imieniu P., będącemu członkiem zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez J. K. ps. (...) K.”, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

II. (zarzut nr 5 z a/o) w bliżej nie ustalonym dniu, nie wcześniej niż w maju 2001 r. i nie później niż w sierpniu 2001 r. w C. wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości 60 g w ten sposób, że wspólnie z M. K. (2) i A. K. zbył narkotyk nieustalonemu mężczyźnie za kwotę 2500 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, **tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,**

III. (zarzut nr 6 z a/o) w bliżej nie ustalonym okresie w 2000 - 2001 r. na posesji przy ul. (...) w miejscowości Z. k. W. i w miejscowości B. woj. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu (...)kal. (...), pistoletu maszynowego typu (...) oraz materiały i urządzenia wybuchowe, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

IV. (zarzut nr 7 z a/o) w marcu 2000 r. w miejscowości Z. przy ul. (...), chcąc, aby A. G. (1) ps. (...) dokonał zabójstwa W. Z. (1) ps. (...) vel (...), nakłaniał go do tego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

V. (zarzut nr 8 z a/o) w bliżej nie ustalonym okresie, latem 2000 r. w miejscowości Z. przy ul. (...), chcąc aby A. G. (1) ps. (...) dokonał zabójstwa P. W. ps. (...), nakłaniał go do tego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

VI. (zarzut nr 9 z a/o) w bliżej nieustalonym okresie, latem 2000 r. w miejscowości Z. przy ul. (...), chcąc, aby A. G. (1) ps. (...) dokonał zabójstwa A. S. ps. „(...)” vel (...), nakłaniał go do tego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, **tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,**

VII. (zarzut nr 10 z a/o) w bliżej nieustalonym okresie, nie wcześniej niż w sierpniu 2001 roku i nie później niż w dniu 3 października 2001 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2) i A. K. ps. (...) handlował bronią palną w ten sposób, że zbył V. P. dwa pistolety maszynowe typu(...) z tłumikami i magazynkami z amunicją za kwotę 3500 USD, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

VIII. (zarzut nr 11 z a/o) w bliżej nieustalonym okresie, nie wcześniej niż w kwietniu 2000 r. i nie później niż 3 października 2001 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2) handlował bronią palną w ten sposób, że nabył od K. P. jeden pistolet typu(...) z tłumikiem oraz dwoma magazynkami z amunicją za kwotę 1300 USD z zamiarem jego dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

IX. (zarzut nr 25 z a/o) w bliżej nieustalonym okresie w 2000 r. w W. udzielił pomocy do wręczenia korzyści majątkowej w kwocie 5000 USD funkcjonariuszowi publicznemu w celu skłonienia go do naruszenia przepisów prawa polegającego na zwolnieniu zatrzymanego przez Komendę Stołeczną Policji w W. a pozostającego do dyspozycji Prokuratury Rejonowej Warszawa Wola w sprawie sygn. akt Ds. 2912/00 A. G. (1) ps. (...) w ten sposób, że na prośbę M. K. (2) skontaktował się telefonicznie z T. S. (1) ps. (...), a następnie umożliwił przekazanie E. von E. pieniędzy w kwocie 10000 zł działając w zamiarze wręczenia korzyści majątkowej, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

X. (zarzut nr 39 z a/o) w bliżej nie ustalonym dniu, w drugiej połowie 2000 r. w miejscowości Z. k. W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił pomocy M. K. (2), M. W. ps. (...), A. R. ps. (...), T. W. ps. (...) i mężczyźnie o ps. (...) w dokonaniu przez wyżej wymienionych przestępstwa wymuszenia rozbójniczego na szkodę Z. N. ps. (...) poprzez udostępnienie warsztatu samochodowego, gdzie dokonano pobicia pokrzywdzonego w wyniku czego został on doprowadzony do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 10000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2) **A. K.** o to, że:

I. (zarzut nr 4 z a/o) w bliżej nie ustalonym dniu, nie wcześniej niż w maju 2001 r. i nie później niż w sierpniu 2001 r. w C. wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości 60 g w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2) i J. C. ps. (...) zbył narkotyk nieustalonemu mężczyźnie za kwotę 2500 zł przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

II. (zarzut nr 5 z a/o) w bliżej nieustalonym dniu, latem 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2) wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy narkotyków w postaci 10 g kokainy w ten sposób,

że przewiózł je przez granicę R. (...) na teren R. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

III. (zarzut nr 16 z a/o) w bliżej nieustalonym okresie w 2001 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2) udzielił pomocy do wręczenia korzyści majątkowej w kwocie 2500 USD funkcjonariuszowi policji w celu skłonienia go do naruszenia przepisów prawa polegającego na zwolnieniu zatrzymanej M. K. (3) w ten sposób, że skontaktował się z E. von E. a następnie przekazał jej pieniądze w kwocie 2500 USD, działając w zamiarze wręczenia korzyści majątkowej, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 17 listopada 2014 r.:

I. oskarżonego J. C. w ramach czynów zarzucanych w punktach I i II (zarzuty nr 4 i 5 aktu oskarżenia) uznał za winnego tego, że działając w ramach ciągu przestępstw wspólnie i w porozumieniu z A. K. ps. (...) i innymi osobami w okresie nie wcześniej niż w maju 2001 r. i nie później niż sierpniu 2001 r. wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w ten sposób, że:

- w W. zbył nieustalonemu mężczyźnie o imieniu P. będącemu członkiem zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez J. K. ps. (...) K." 6 kg marihuany za łączną kwotę 78 000 zł,

- w C. zbył 60 g kokainy nieustalonemu mężczyźnie za kwotę 2500 zł, przy czym dopuścił się tego działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art.4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokości każdej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

II. oskarżonego J. C. w ramach czynu zarzucanego w pkt III (zarzut nr 6 z a/o) uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie w 2000 – 2001 r. w miejscowości Z. k. W. i w miejscowości B. woj. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu (...) kal. (...), pistoletu maszynowego typu (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego J. C. w ramach czynów zarzucanych w punktach IV, V, VI (zarzuty nr 7, 8, 9 z aktu oskarżenia) uznał za winnego tego, że w okresie letnim 2000 r., przed dniem 12 sierpnia 2000 r. w Z. przy ul. (...) działając w warunkach ciągu przestępstw usiłował nakłonić A. G. (1) do dokonania zabójstwa W. Z. (1) ps. (...), A. S. ps. „(...)” vel (...), P. W. ps. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż nie udało mu się wzbudzić u A. G. (1) zamiaru dokonania w/w zabójstw, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to im podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. wymierzył karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego J. C. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt VII (zarzut nr 10 z a/o) i za to na podstawie tych przepisów skazał go i na mocy art. 263 § 1 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. oskarżonego J. C. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego w pkt VIII (zarzut nr 11 z a/o), a kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

VI. oskarżonego J. C. w ramach czynu zarzucanego w punkcie IX (zarzut nr 25 aktu oskarżenia) uznał za winnego, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 25 do 27 sierpnia 2000 r. w W. udzielił pomocy do wręczenia korzyści majątkowej w kwocie 5000 USD funkcjonariuszowi publicznemu w związku z pełnieniem funkcji publicznej w ten sposób, że chcąc doprowadzić do zwolnienia zatrzymanego przez funkcjonariuszy Policji A. G. (1) na prośbę M. K. (2) skontaktował się telefonicznie z T. S. (1) ps. (...), a następnie umożliwił przekazanie E. von E. pieniędzy w kwocie 10 000 zł działając w zamiarze wręczenia korzyści majątkowej funkcjonariuszowi publicznemu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw tj. popełnienia czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 4 lutego 2001 r. w zw. z art.4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 4 lutego 2001 r. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego J. C. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt X (zarzut nr 39 z a/o), z tym, że ustalił, iż J. C. udzielił pomocy M. W. ps. (...), T. W. ps. (...), G. R. i dwóm innym ustalonym osobom tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazał go i na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokości każdej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

VIII. oskarżonego A. K. w ramach czynu zarzucanego w pkt II (zarzut nr 4 z a/o) uznał za winnego tego, że wspólnie i w porozumieniu z J. C. i innymi osobami w okresie nie wcześniej niż w maju 2001 roku i nie później niż w sierpniu 2001 r. w C. wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w ten sposób, że zbył 60 g kokainy nieustalonemu mężczyźnie za kwotę 2500 zł, przy czym dopuścił się tego działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art.4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny po 40 (czterdzieści) złotych jedna stawka dzienna;

IX. oskarżonego A. K. w ramach czynu zarzucanego w pkt II (zarzut nr 5 z a.o) uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu, latem 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wbrew przepisom ustawy, usiłował dokonać wewnątrzspółnotowej dostawy środków odurzających w postaci 10 g kokainy w ten sposób, że przewiózł je w pociągu przez granicę R. (...) na teren R. (...), lecz zamierzonego celu w postaci dostawy do odbiorcy nie osiągnął, gdyż z obawy przed obecnymi na dworcu funkcjonariuszami policji niemieckiej pozostawił środki odurzające ukryte w pociągu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny po 40 (czterdzieści) złotych jedna stawka dzienna;

X. oskarżonego A. K. w ramach czynu zarzucanego w punkcie III (zarzut nr 16 aktu oskarżenia) uznał za winnego, że bliżej nieustalonym dniu w okresie od 15 do 16 czerwca 2001 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, chcąc doprowadzić do zwolnienia zatrzymanej M. K. (3) udzielił pomocy do wręczenia korzyści majątkowej w kwocie 2500 USD funkcjonariuszowi publicznemu w związku z pełnieniem funkcji publicznej w ten sposób, że skontaktował

się telefonicznie z E. von E., a następnie przekazał jej pieniądze w kwocie 2500 USD działając w zamiarze wręczenia korzyści majątkowej funkcjonariuszowi publicznemu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw popełnienia tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 229 § 1 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 85, art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec J. C. karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 40 (czterdzieści) złotych jedna stawka dzienna, zaś wobec A. K. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 40 (czterdzieści) złotych jedna stawka dzienna;

XII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. D. kwotę 1560 zł + VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu;

XIII. zwolnił oskarżonych od kosztów procesu, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelacje złożyli obrońcy obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego J. C. zaskarżyła wyrok w części dotyczącej oskarżonego, zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 410 k.p.k. poprzez dowolną i arbitralną ocenę materiału dowodowego, polegającą na nieznajdującym oparcia w zebranych materiale dowodowym przyjęciu, że oskarżony J. C. dopuścił się popełnienia czynów wskazanych w pkt I, II, III, IV, VI i VII zaskarżonego wyroku, a także poprzez oparcie wyroku w tym zakresie głównie na okolicznościach obciążających oskarżonego, z naruszeniem zasady domniemania niewinności i bezstronności, w tym poprzez rozstrzygnięcie istniejących na tle materiału dowodowego istotnych wątpliwości faktycznych na niekorzyść oskarżonego.

W konkluzji apelacji obrońca wniosła:

- o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego J. C. od popełnienia czynów przypisanych w pkt I, II, III, IV, VI i VII tegoż wyroku,

ewentualnie

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego A. K. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1. mającą wpływ na treść zapadłego wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. - polegającą na jednostronnej i powierzchownej ocenie materiału dowodowego, co uwidoczniło się przede wszystkim w:

- uznaniu za wiarygodne zeznań M. K. (2), podczas gdy świadek ten ewidentnie dążył do maksymalnego obciążenia oskarżonego,

- zdyskwalifikowaniu wyjaśnień A. K. i potraktowaniu ich wyłącznie jako linii obrony obranej na użytek niniejszego postępowania,

2. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego i to zarówno w odniesieniu do kar jednostkowych jak i kary łącznej pozbawienia wolności.

W konkluzji apelacji obrońca wniosł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

ewentualnie

- zmianę tegoż wyroku poprzez istotne złagodzenie orzeczonych kar jednostkowych jak i kary łącznej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Częściowo zasadna okazała się apelacja obrońcy oskarżonego J. C.. Apelacja obrońcy oskarżonego A. K. nie zasługiwała na uwzględnienie, z tym, że w odniesieniu do tegoż oskarżonego – podobnie jak i oskarżonego J. C. - należało dokonać zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie, o którym mowa niżej.

I.

W stosunku do oskarżonych J. C. i A. K. Sąd Okręgowy rozpoznawał sprawę w I instancji po raz trzeci, z uwagi na to, że pierwszy wyrok skazujący w całości, a drugi w części, zostały uchylone przez Sąd Apelacyjny, a sprawę przekazywano do ponownego rozpoznania.

W przedmiotowej sprawie oskarżonemu J. C. postawiono 41 zarzutów, a oskarżonemu A. K. – 17, z tym, że postępowanie prowadzone przez Sąd Okręgowy pod sygn. XVIII K 194/13 w stosunku do J. C. dotyczyło 40 zarzutów bowiem podczas pierwszego rozpoznania sprawy został on uniewinniony od popełnienia jednego z czynów, a rozstrzygnięcie to nie było zaskarżone. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 14 maja 2014 r. sygn. akt XVIII K 194/13 oskarżonego J. C. uniewinnił od popełnienia 4 czynów, za pozostałe skazał, przyjmując, że część z nich została popełniona w ramach tzw. ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. oraz orzekł kary łączne 11 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w ilości 350 stawek po 100 zł stawka. Oskarżony A. K. został zaś uznany za winnego wszystkich zarzucanych mu czynów, przy czym część z tych czynów została popełniona w ramach ciągu przestępstw i wobec tego oskarżonego orzeczono kary łączne 8 lat pozbawienia wolności i grzywny w ilości 150 stawek po 40 zł stawka. W wyniku apelacji złożonych przez obrońców powyższy wyrok uchylono w stosunku do J. C. w zakresie 10 czynów, a oskarżonego A. K. – 3 czynów i w tej części sprawę przekazano Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 7 lutego 2013 r. sygn. II AKa 370/12).

Apelacje obrońców oskarżonych J. C. i A. K. zawierają zarzuty obrazy art. 7 i art. 410 k.p.k., a apelacja obrońcy J. C. także zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Należy zauważyć, że w uzasadnieniu poprzedniego wyroku Sądu Apelacyjnego podniesiono, iż:

- art. 4 k.p.k. statuuje ogólną regułę postępowania nakazującą sądowi orzekającemu dochować wymogu obiektywizmu i nie może on stanowić samodzielnej podstawy zaskarżenia. Dla skutecznego podniesienia zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. nie wystarczy ogólne stwierdzenie o braku obiektywizmu sądu opierające się wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony postępowania karnego, w szczególności wynikającym z odmiennej od przeprowadzonej przez sąd oceny materiału dowodowego.

- o braku obiektywizmu sądu można mówić wówczas, gdy poprzez naruszenie określonych norm nakazujących lub zakazujących działa on na niekorzyść określonej strony postępowania lub w sposób wyraźny faworyzuje jedną ze stron.

- ustanowiony w art. 7 k.p.k. obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko sądu orzekającego. Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zanegowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania jej i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego, w tym wyjaśnienia jego samego. Ta metoda kwestionowania trafności skarżonego orzeczenia nie może być uznana za skuteczną. Środek odwoławczy traci swój wyłącznie polemiczny charakter jeżeli nie ogranicza się

jedynie do negacji stanowiska sądu, zwłaszcza w zakresie oceny materiału dowodowego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania - oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy. Za oczywiście niewystarczające należy tu także uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający, występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwnie, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.

- w przypadku obrazu art. 5 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., przypomnieć należy, że wątpliwości występujące w sprawie należy uwzględniać na korzyść oskarżonego dopiero wówczas, gdy nie można ich rozstrzygnąć przy pomocy narzędzi jakimi dysponuje sąd, a więc zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, ewentualnie przez kontynuowanie postępowania dowodowego. Sam fakt ich istnienia, wynikający z rozbieżności w materiale dowodowym, nie może niejako automatycznie skutkować interpretacją ich na korzyść oskarżonego, co w praktyce musiałoby sprowadzać się do dania wiary dowodom korzystnym dla niego i odrzuceniu dowodów go obciążających.

- istotą przepisu art. 410 k.p.k. jest to, że sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. wtedy, gdy m.in. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. II KK 183/11, LEX nr 1108458). Wymóg orzekania na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie oznacza bynajmniej, że na sądzie orzekającym ciąży bezwzględny obowiązek przywoływania i wypowiedzania się odnośnie wszystkich bez wyjątku dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. V KK 429/11, LEX 1103643).

Obrońca oskarżonego J. C. podniósł w uzasadnieniu apelacji, że:

- głównym dowodem, który stanowił podstawę większości ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy są zeznania świadka koronnego M. K. (2),

- zeznania te są często sprzeczne i zmienne na różnych etapach postępowania,

- zeznań tych Sąd Okręgowy nie poddał wnikliwej analizie i bezkrytycznie oparł się na informacjach wynikających z tych zeznań, a z uwagi na zawarte w nich liczne sprzeczności mają one wątpliwą wartość dowodową.

Z kolei obrońca oskarżonego A. K. w uzasadnieniu apelacji stwierdził że:

- podstawowym, a właściwie jedynym dowodem obciążających A. K. są zeznania świadka koronnego M. K. (2),

- powyższa sytuacja winna skutkować przeprowadzeniem szczególnie wnikliwej i krytycznej oceny tych zeznań, zwłaszcza że są one wynikiem swoistego porozumienia świadka z organami ścigania,

- wynikiem powyższego porozumienia jest bezkarność świadka koronnego w zamian za złożenie zeznań obciążających inne osoby, co powoduje, że swoboda wypowiedzi świadka jest mocno zawężona, a świadek ma cały czas świadomość, iż jego status do prawomocnego zakończenia postępowania może ulec zmianie,

- w konsekwencji, zeznań M. K. (2) nie można traktować jako szczerych i będących wyrazem skruchy, a zeznania te są wyrazem zimnej kalkulacji świadka, który niewątpliwie obawia się możliwości postawienia mu najcięższych zarzutów.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu poprzedniego wyroku z dnia 7 lutego 2013 r. dostrzegł, że wyrok skazujący oskarżonych J. C. i A. K. w istotnej części opiera się na zeznaniach świadka koronnego M. K. (2). Nie można

jednakże zgodzić się z poglądem, że analiza zeznań M. K. (4) daje podstawy do kwestionowania ich wiarygodności w odniesieniu do zdarzeń będących przedmiotem ostatecznego postępowania rozpoznawczego prowadzonego przez Sąd I instancji. Zachowuje aktualność argumentacja podniesiona w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego uchylającego pierwszy wyrok skazujący oskarżonych, a mianowicie, że zeznania M. K. (2) „dotyczą nie tylko obecnie dość odległych czasowo zdarzeń, ale także - i co wymaga podkreślenia - wielu zdarzeń, często o bardzo podobnym charakterze z udziałem różnych osób. Z akt sprawy wynika także, że świadek ten składał zeznania nie tylko w niniejszym postępowaniu i na przestrzeni (wówczas) czterech lat - od 2005 r. do 2009 r. - słuchany był wielokrotnie. Dlatego też podnoszenie momentów zawahań lub namysłu podczas przesłuchania tego świadka, jak też nieścisłości w jego zeznaniach, kolejnych dotyczących tych samych okoliczności, nie może skutecznie podważyć ocen tego dowodu (...). Co do kwestii zasadniczych związanych z meritum procesu świadek ten składał zeznania w sposób konsekwentny, logiczny, co sprawia, że nie można zasadnie podnosić, iż ocena tego dowodu jest błędna. Naturalne jest, że wówczas, gdy zachodzi konieczność niejednokrotnego wypowiedzania się o określonych faktach czy zdarzeniach, a ponadto, gdy wypowiedzi te dotyczą zdarzeń lub faktów odległych czasowo, jak też poszczególne wypowiedzi dzieli pewien dystans czasowy, treść depozycji tych nie może być jednobrzmiąca. Dlatego siłą rzeczy musiały zachodzić pewne nieścisłości, czy też luki w kolejnych zeznaniach świadka M. K. (2), z tym jednak, że nie dotyczy to kwestii czy faktów zasadniczych. Co więcej, gdyby różnice takowe czy nieścisłości nie występowały, można by się zastanawiać nad tym, czy składanie całkowicie pokrywających się ze sobą relacji na przestrzeni dość znacznego dystansu czasowego jest naturalne”. (str. 75 uzasadnienia wyżej wymienionego wyroku Sądu Apelacyjnego).

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Apelacyjny zasadnie podniósł też, że wolą ustawodawcy - zdecydowanego na uchwalenie ustawy o świadku koronnym - było, by dowód taki mógł być dopuszczony w toku postępowania karnego i z samej treści ustawy wynika, że świadkiem takim może być tylko osoba podejrzana, która w zamian za wypełnienie przyjętego zobowiązania uzyska niekaralność. Podnoszenie zatem okoliczności w postaci tego, że sam świadek koronny jest osobą popełniającą przestępstwa, nie ma nieposzlakowanej opinii i przez to właśnie jest niewiarygodny jest nieuprawnione. Dowód z zeznań świadka koronnego podlega ocenom na zasadach ogólnych, przy uwzględnieniu oczywiście jego specyficznej sytuacji - dążenia do uzyskania niekaralności w zamian za złożenie zeznań, na podstawie których zapadnie wyrok (wyroki) skazujący - z tym tylko, że kwestionowanie jego wiarygodności jedynie poprzez przyzmat wcześniejszego popełniania przestępstw nie może być skuteczne”. (str. 75 - 76 uzasadnienia tegoż wyroku Sądu Apelacyjnego) oraz: „na skutek złożenia zeznań przez świadka M. K. (2) zostały podjęte liczne postępowania, wcześniej umorzone z powodu niewykrycia sprawców, a akta tych postępowań były sukcesywnie dołączane do sprawy niniejszej (...) Świadek M. K. (2) nie tylko nie ukrywał swojej roli w popełnieniu tych przestępstw, lecz wskazał osoby z nim współdziałające, a z zebranych przed umorzeniem dowodów wynikało, że w niejednym wypadku nie mógł ich popełnić samodzielnie. Znalazły te zeznania - w przeważającej części zarzutów - wsparcie w innych dowodach”. (str. 76 uzasadnienia wyżej wymienionego wyroku Sądu Apelacyjnego), w tym w wyjaśnieniach osób ówczesnie będących oskarżonymi „...którzy przyznali się do popełnienia stawianych im zarzutów i w efekcie albo skorzystali z możliwości wskazanych w art. 387 § 1 k.p.k. (T. S.), albo z dobrodziejstwa art. 60 k.k. - osk. M. C., N. J., A. G., czy też, wobec których wyrok się uprawomocnił bez stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary - M. J.”. (str. 76 wyżej uzasadnienia wyżej wymienionego wyroku Sądu Apelacyjnego).

Nadto Sąd Apelacyjny w powyższym uzasadnieniu zasadnie podniósł że: „kwestionowanie tych wyjaśnień poprzez przyzmat jedynie postawy tych oskarżonych - podnoszenie, że celowo pomawiali innych, gdyż mieli za cel instrumentalne dążenie do polepszenia sytuacji własnej i sami nie są osobami o nieposzlakowanej opinii jest nieuprawnione, nie tylko dlatego, że każdy dowód — w tym z tzw. pomówienia - podlega ocenom swobodnym, ale przede wszystkim dlatego że gdy się kwestionuje oceny poczynione w I instancji wypada w sposób konkretny uzasadnić przekroczenie granic wytyczonych art. 7 k.p.k., a także - i z czego strony nie mogą być zwolnione - czynić to nie w oderwaniu od innych dowodów, ale we wzajemnym ich powiązaniu. Dlatego też ogólne argumenty przytoczonej wyżej natury nie mogły być skutecznym sposobem podważenia oceny dowodów dokonanej w I instancji”. (str. 76 uzasadnienia wyżej wymienionego wyroku Sądu Apelacyjnego).

Zeznania M. K. (2) są dowodem z pomówienia. Przyjmuje się, że ocena wiarygodności pomówienia wymaga ze strony sądu szczególnej ostrożności. Pomówienie nie stanowi bowiem dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jasne i konsekwentne, a ponadto znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich (Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. dr hab. Zbigniewa Gostyńskiego, Dom Wydawniczy ABC, 1998, teza 9 do art. 7, str. 172-173, tom I).

Jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku w sprawie II AKa 370/12 przy dowodzie z pomówienia nie jest konieczne, aby relacje pomawiającego były potwierdzone innymi dowodami co do każdego opisywanego przez niego zdarzenia. Potwierdzenie innymi dowodami co najmniej części przestępstw opisanych przez pomawiającego daje podstawy do pozytywnego zweryfikowania pozostałych jego relacji dotyczących innych przestępstw popełnionych przez tych samych sprawców, a także przez inne osoby.

Tego rodzaju sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 lutego 2013 r. wykazał bowiem, że:

- zeznania M. K. (2) dotyczące np. produkcji amfetaminy i jej przemytu do S. zostały potwierdzone przez A. G. (3), który m.in. brał udział w ukrywaniu narkotyku w nadkolach samochodu, przy czym z wyjaśnień A. G. (3) wynika, iż oskarżony A. K. brał udział w czynnościach związanych z przemytem amfetaminy (k. 84-96 tom LIII),

- M. C. opisał rolę J. C. w pobiciu pracowników hotelu (...) i wskazał, że polecił on dokonanie kradzieży na szkodę K. Ż. (k. 119 - 121 tom XXIX, k. 744 tom XXXII),

- wyjaśnienia N. J. (2) potwierdziły, że była osoba, która uczyła jego i J. N. produkcji amfetaminy, przy czym wyjaśnienia te pozwoliły ustalić, iż tą osobą był D. P.. N. J. (2) złożył też wyjaśnienia dotyczące przestępstwa popełnionego na szkodę S. Z. (k. 60, 70 - 74 tom LIII, k. 3285 tom LXXVIII),

- J. N. potwierdził, że miała miejsce produkcja amfetaminy,

- M. J. (2) potwierdził, że sprzedawał kokainę M. K. (2) (k. 4521 - 4528 tom LXXXI),

- T. W. złożył wyjaśnienia dotyczące udziału J. C. w handlu narkotykami i jego roli w przestępstwie rozboju na P. K. (k. 212 - 214 tom LXI, k. 1303 - 1326 tom LXVIII),

- T. S. (1) złożył wyjaśnienia na temat grupy przestępczej kierowanej przez J. C., działalności tzw. spółdzielni zajmującej się handlem narkotykami, roli oskarżonego J. C. w przestępstwach popełnionych na szkodę P. S., K. Ż. oraz kradzieży zestawów kina domowego. Nadto złożył wyjaśnienia dotyczące przestępstw na szkodę N. G. i M. D. oraz przemytu amfetaminy do S.. Od J. C. wiedział też, że w ramach założonej przez niego spółdzielni sprzedażą narkotyków zajmował się A. K. (k. 24 - 25, 89-95, 102-111, tom XXV, k. 649 tom XXVIII, k. 51 tom XXIX),

- A. G. (1) złożył relacje dotyczące istnienia tzw. spółdzielni narkotykowej, handlu narkotykami poza ramami tej spółdzielni, przestępstw popełnionych na szkodę N. G. i M. D., K. T., nabycia przez J. C. biżuterii pochodzącej z włamania do sklepu w Centrum Handlowym (...) i kradzieży zestawu kina domowego (k. 64 - 97, k. 98 - 125, k. 143 - 152 tom LX, k. 1177- 1188, k. 1199 - 1215 tom LXXVIII k. 6911 -6923 tom XCIII, k. 7418 - 7430, k. 7470 tom XCV, k. 10970 - 10977 tom CX, k. 11186 - 11191, k. 11205 - 11207 tom CXI).

Mając na uwadze argumentację zawartą w piśmie oskarżonego J. C. zatytułowanym „uzupełnienie apelacji” (k. 15911-15945) i piśmie oskarżonego A. K. zatytułowanym „apelacja” (k. 15828-15832) stwierdzić należy:

- w ramach czynu z pkt VII zaskarżonego wyroku (czyn z pkt 39 aktu oskarżenia) Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu J. C. formę zjawiskową w postaci pomocnictwa, a nie sprawstwo przestępstwa wymuszenia rozbójniczego,

- ustalenie, że przypisany oskarżonemu J. C. czyn polegający na usiłowaniu podżegania do zabójstwa W. Z. (1) miał miejsce w okresie letnim, przed dniem 12 sierpnia 2000 r., podczas gdy w akcie oskarżenia wskazano marzec 2000

r. (zarzut z pkt 7 aktu oskarżenia), nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia oraz nie pozostaje w kolizji z prawem oskarżonego do obrony,

- Sąd Okręgowy orzekając w niniejszej sprawie w I instancji nie był związany oceną wiarygodności relacji świadka koronnego M. K. (2) oraz relacji innych osób, przeprowadzoną w innych sprawach,

- Sąd I instancji nie dokonywał ustaleń dotyczących sprawców przestępstw nie będących przedmiotem niniejszego postępowania.

W ramach czynów przypisanych oskarżonym J. C. i A. K. Sąd Okręgowy podczas ostatniego rozpoznania sprawy dokonał wnikliwej i wszechstronnej oceny nie tylko relacji M. K. (2), ale także całego materiału dowodowego, czemu dał wyraz w uzasadnieniu wyroku. Sąd Okręgowy wykazał, że zdarzenia opisywane przez M. K. (2) w ramach czynów przypisanych J. C. i A. K. znajdują wsparcie w zebranych materiale dowodowym, a mianowicie m.in.:

- A. G. (3) wiedział, że J. C. posiadał pistolet, który nosił w kaburze oraz stwierdził, iż M. K. (2) przywiózł do warsztatu J. C. pistolet maszynowy, a on schował go w oponie (str. 15 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- A. G. (1) uzyskał od M. K. (2) informację, że J. C. posiadał pistolet (...), który przechowywał w specjalnym schowku (str. 18 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- T. S. (1) był świadkiem rozmów J. C. z osobą, która obiecywała mu sprzedaż (...) (str. 19 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- A. G. (3) wyjaśnił, że w warsztacie J. C. A. R. ps. (...) pobił Z. N. i miało to związek ze sprzedażą samochodu marki (...). Świadek T. W. również potwierdził, że w warsztacie J. C. miało miejsce pobicie Z. N. (str. 15 - 17 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- M. J. (2) potwierdził, że brał udział w handlu kokainą i przekazywał ją M. K. (2) (str. 17 - 18 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- relacje M. K. (2) co do wyjazdów oskarżonych do N. znajdują potwierdzenie w informacji Komendy Głównej Straży Granicznej. Fakt przekroczenia granicy p. - n. przez J. C. na przejeździe kolejowym w K. wynika też z adnotacji w jego paszporcie (str. 19 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- A. G. (1) potwierdził, że J. C. podzegał do strzelania do W. Z. (1) i zabójstwa A. S. (str. 19 - 21 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- M. C. wskazał, że podczas spotkania z M. N. i D. E., dotyczącym podziału stref działania poszczególnych grup na terenie Ż., J. C. deklarował on podjęcie działań przeciwko W. Z. (1) (str. 21 - 22 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- A. G. (1) potwierdził, że były zbierane pieniądze w celu spowodowania jego uwolnienia (str. 25 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- S. Z. zeznał, że od A. G. (1) dowiedział się, iż dano pieniądze, aby doszło do jego zwolnienia (str. 25 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- T. S. (1) zeznał, że na prośbę J. C., z którym rozmawiał, woził M. K. (2) po pieniądze na wykup A. G. (1) (str. 25-26 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- M. C. słyszał o zatrzymaniu A. G. (1) w związku z ujawnieniem broni w jego samochodzie i o tym, że A. G. (1) się wykupił (str. 26 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

To, że nie ustalono osoby, której przekazywano kokainę na stacji benzynowej w C. oraz osoby, której miała być dostarczona kokaina na terenie N., nie oznacza, iż tego rodzaju zdarzenia nie miały miejsca. Sąd Okręgowy

analizując zeznania M. K. (2) uznał, że opis zdarzeń podawany konsekwentnie przez świadka koronnego podczas kolejnych przesłuchań, nie nasuwa wątpliwości co do rzetelności tych relacji, także w zakresie udziału oskarżonych w przypisanych im w tym zakresie czynach. Uwadze Sądu Okręgowego nie umknęło, że podczas ostatniego postępowania sądowego M. K. (2) zeznał, że w C. sprzedano 30 g kokainy, a nie jak świadek wcześniej zeznał dwa razy po 30 g. Nie nasuwało to jednakże wątpliwości co do rzetelności poprzednich relacji świadka koronnego zwłaszcza, że powyższą rozbieżność świadek sprostował po odczytaniu wcześniejszych zeznań (str. 15 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W ramach czynów z pkt VI i z pkt X zaskarżonego wyroku Sąd I instancji skazał J. C. i A. K. nie za sprawstwo, a za pomocnictwo do przestępstwa z art. 229 § 1 k.k. Dla przypisania tej formy zjawiskowej powyższego przestępstwa nie jest konieczne ustalenie osób pełniących funkcje publiczne, którym miała być wręczona korzyść majątkowa, jak również, czy faktycznie doszło do wręczenia tej korzyści. Istotne jest jedynie, aby było to objęte zamiarem osoby, której odpowiedzialność kształtuje się w oparciu o art. 18 § 3 k.k., co jak wykazał Sąd Okręgowy, miało miejsce. Skoro bowiem pieniądze były przekazane E. von E. w celu spowodowania uwolnienia osób, o których mowa w pkt VI i w pkt X zaskarżonego wyroku, to osobami właściwymi do podjęcia decyzji o zwolnieniu mogły być jedynie osoby pełniące funkcje publiczne w rozumieniu art. 115 § 19 k.k., a podjęcie tego rodzaju decyzji pozostawało w związku z pełnionymi przez nie funkcjami. Sąd Okręgowy przeprowadził ocenę zeznań E. von E. uznając je za wiarygodne jedynie w części, w której potwierdził je M. K. (2), tj., że przekazał jej kwotę 10 000 zł (dotyczy to czynu przypisanego J. C. w pkt VI zaskarżonego wyroku). Brak jest podstaw do kwestionowania powyższego stanowiska Sądu I instancji.

W związku z przypisaniem oskarżonemu J. C. czynów polegających na usiłowaniu podżegania A. G. (1) do dokonania zabójstwa W. Z. (1), P. W. i A. S. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się nie tylko do zeznań M. K. (2) lecz także do relacji A. G. (1) i M. C., trafnie ustalając, że tego rodzaju zachowania miały miejsce (str. 19 - 22 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W świetle powyższych rozważań – mając oczywiście na uwadze zmiany dokonane przez Sąd Apelacyjny, o czym mowa poniżej – Sąd Okręgowy zasadnie oparł się przy ustalaniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie na zeznaniach świadka koronnego M. K. (2), a przeprowadzona przez Sąd I instancji analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie narusza norm postępowania, o których mowa w apelacjach obrońców oskarżonych.

II.

Zmiany zaskarżonego wyroku.

Art. 33 § 1 i § 2 k.k.

Oskarżonym J. C. i A. K. przypisano popełnienie przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt I i pkt VIII zaskarżonego wyroku), a nadto oskarżonemu A. K. przestępstwo z art. 55 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy (pkt IX zaskarżonego wyroku), które zagrożone są zarówno karą pozbawienia wolności, jak i grzywną. Orzekając karę grzywny Sąd Okręgowy nie powołał podstawy prawnej tego rozstrzygnięcia.

Z dniem 8 czerwca 2010 r. zaczęła obowiązywać nowelizacja art. 33

§ 1 k.k. (art. 1 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks Karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. Nr 206, poz. 1589). Po nowelizacji na podstawie art. 33 § 1 k.k. można orzekać do 540 stawek dziennych grzywny poprzednio - 360).

Dlatego też uzupełniając podstawę prawną wymiaru kary grzywny, o której mowa w pkt I, w pkt VIII i w pkt IX zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny zamieścił art. 33 § 1 i § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie wyżej wymienionej nowelizacji.

Art. 86 § 1 k.k.

W wyniku nowelizacji, o której mowa wyżej zwiększono z 540 do 810 ilość stawek dziennych grzywny, którą można orzec przy wymiarze kary łącznej, w oparciu o art. 86 § 1 k.k. Dlatego też Sąd Apelacyjny ustalił, że karę łączną grzywny wobec A. K. orzeczono w oparciu o art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r.

Art. 65 k.k.

Art. 65 k.k. określa kategorię osób, do których mają zastosowanie przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k. Przepis ten został znowelizowany z dniem 1 maja 2004 r. (ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. Nr 93, poz. 889). W wyniku tej nowelizacji wprowadzono zapis, że ma on zastosowanie m.in. do sprawcy, który popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa (art. 65 § 1 k.k.). Art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją miał niewątpliwie węższy zakres, gdyż do jego zastosowania należało wykazać że popełniając przestępstwo sprawca działał w zorganizowanej grupie lub związku mającym na celu popełnianie przestępstw (a nie tylko popełnienie przestępstwa).

W tej sytuacji - zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. - w odniesieniu do przestępstw, które miały miejsce przed wejściem w życie nowelizacji art. 65 k.k. Sąd Apelacyjny przyjął że powyższy przepis ma zastosowanie w wówczas obowiązującym brzmieniu (pkt I, pkt II, pkt IX i pkt X zaskarżonego wyroku).

Czyny przypisane oskarżonemu J. C. w pkt III zaskarżonego wyroku.

W pkt III zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w ramach czynów zarzuconych oskarżonemu J. C. w pkt 7, 8 i 9 aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że działając w warunkach ciągu przestępstw usiłował nakłonić A. G. (1) do dokonania zabójstwa W. Z. (1), A. S. i P. W. lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż nie udało mu się wzbudzić u A. G. (1) zamiaru dokonania powyższych zabójstw, przy czym działał w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw.

Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że J. C. nie przekonał A. G. (1) do dokonania zabójstw A. S. i P. W. i nie podjął on nawet próby dokonania tych czynów (str. 40-41 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W tej sytuacji należało skorzystać z przewidzianej w art. 22 § 2 k.k. instytucji odstąpienia od wymierzenia kary w odniesieniu do czynów polegających na usiłowaniu podżegania do zabójstw A. S. i P. W..

Sąd Okręgowy ustalił jednocześnie, że oskarżony J. C. nakłaniając A. G. (1) do zabójstwa W. Z. (2) nie doprowadził do wykrycia w podżegającym zamiaru popełnienia tego czynu, o czym świadczy przebieg zdarzenia, w którego trakcie A. G. (1) postrzelił pokrzywdzonego w nogi, chociaż miał możliwość oddania strzałów w taki sposób, aby spowodować jego zgon (str. 40-41 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), co skutkowało zakwalifikowaniem tegoż czynu również jako usiłowania podżegania do zabójstwa. Podjęcie jednakże przez A. G. (1) działań mających na celu spowodowanie u W. Z. (1) uszczerbku na zdrowiu i to przy użyciu broni palnej wykluczało w tym przypadku skorzystanie w odniesieniu do J. C. z dobrodziejstwa określonego w art. 22 § 2 k.k., tj. zastosowania nadzwyczajnego załagodzenia kary bądź odstąpienia od jej wymierzenia.

Czyn przypisany oskarżonemu J. C. w pkt VI zaskarżonego wyroku.

W pkt VI zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy przypisał J. C. pomocnictwo do przestępstwa z art. 229 § 1 k.k., popełnione w warunkach określonych w art. 65 § 1 k.k., ustalając, że czyn ten miał miejsce w okresie od 25 do 27 sierpnia 2000 r. W wyniku nowelizacji, która zaczęła obowiązywać od dnia 4 lutego 2001 r. m.in. podwyższono dolną i górną granicę kary przewidzianej za to przestępstwo, a mianowicie dotychczasową karę od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, zastąpiono karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności (ustawa z dnia 9 września 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, ustawy o zamówieniach publicznych oraz ustawy – Prawo bankowe, Dz. U. Nr 93, poz. 1027). Zauważył

to Sąd Okręgowy i w oparciu o art. 4 § 1 k.k. skazał oskarżonego J. C. na podstawie art. 229 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 lutego 2001 r.

Karalność przestępstwa zagrożonego karą do 5 lat pozbawienia wolności ustaje po upływie 15 lat od jego popełnienia (art. 101 § 1 pkt 3 k.k. i art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.). W tym stanie rzeczy w czasie wyrokowania przez Sąd odwoławczy miało miejsce przedawnienie karalności przestępstwa przypisanego J. C. w pkt VI zaskarżonego wyroku, co skutkowało uchycieniem wyroku w tej części i umorzeniem postępowania co do tego czynu, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Czyn przypisany oskarżonemu J. C. w pkt VII zaskarżonego wyroku.

W ramach czynu z pkt VII zaskarżonego wyroku oskarżonemu J. C. przypisano przestępstwo pomocnictwa do wymuszenia rozbójniczego na osobie Z. N., które miało polegać na udostępnieniu M. W., T. W., G. R. i dwóm innym ustalonym osobom garażu, gdzie doszło do pobicia pokrzywdzonego, co skutkowało doprowadzeniem go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym czynu tego oskarżony dopuścił się w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw.

Ma rację Sąd Okręgowy, że pomysłodawcą zdarzenia - co wynika przede wszystkim z zeznań M. K. (2) - był oskarżony J. C.. M. K. (2) wyraźnie wskazał, że J. C. zaplanował podjęcie działań mających na celu uzyskanie od Z. N. samochodu bez uiszczenia zapłaty. Czyn zarzucony, a następnie przypisany oskarżonemu J. C. dotyczy jednakże tylko formy zjawiskowej w postaci pomocnictwa do przestępstwa wymuszenia rozbójniczego poprzez udostępnienie garażu, gdzie dokonano pobicia pokrzywdzonego. Świadek M. K. (2) w swoich zeznaniach wyraźnie i konsekwentnie zaś stwierdził, że J. C. był niezadowolony z faktu, iż pobicie pokrzywdzonego nastąpiło w jego warsztacie, gdyż miało to nastąpić w innym miejscu. W tym stanie rzeczy, nie kwestionując wiarygodności relacji M. K. (2) nie można było przypisać oskarżonemu J. C. przestępnego zachowania, o którym mowa w rozstrzygnięciu wydanym przez Sąd I instancji. Relacje świadka A. G. (3) i T. W. nie dają podstaw do wyprowadzenia innych wniosków w tym zakresie.

Świadek T. W. wyraźnie stwierdził, że z J. C. nie rozmawiał o przedmiotowym zdarzeniu. Z kolei to, że J. C. dowiedział się o tym zdarzeniu jest bezsporne skoro miał pretensje, iż pobicie nastąpiło w jego garażu. W żadnej mierze z zeznań T. W. nie wynika, że oskarżony J. C. przed zdarzeniem wiedział, iż pobicie ma nastąpić w jego garażu i w tym celu go udostępnił.

A. G. (3) zeznał, że zanim doszło do pobicia pokrzywdzonego, dzwonił do niego J. C. informując, iż ma udostępnić garaż (k. 14937-14939 tom CXXIX). Sąd Okręgowy nie odniósł się do tej relacji. Należy jednakże zauważyć, że M. K. (2) – którego relacji Sąd I instancji nie kwestionował - zeznał, że to właśnie A. G. (3) miał umówić spotkanie z pokrzywdzonym w warsztacie J. C. i właśnie do niego J. C. miał pretensje o pobicie pokrzywdzonego w tym miejscu. W tej sytuacji powyższą relację A. G. (3) trudno uznać za miarodajną zwłaszcza, że A. G. (3) zaprzeczył, aby uczestniczył w pobiciu pokrzywdzonego.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do czynu z pkt VII zaskarżonego wyroku uniewinniając J. C. od jego popełnienia.

III.

W przedmiotowej sprawie orzeczono następujące kary jednostkowe: wobec oskarżonego J. C.:

- za czyny z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., popełnione w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. – 4 lat pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 40 zł stawka,

- za czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. – 1 rok i 4 miesiące pozbawienia wolności,

- za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. (usiłowanie podżegania do zabójstwa W. Z. (1)) - 8 lat pozbawienia wolności,

- za czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. – 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

wobec oskarżonego A. K.:

- za czyn z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. – 1 roku pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny po 40 zł stawka,

- za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. – 4 miesiące pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych grzywny po 40 zł stawka,

- za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. – 1 roku pozbawienia wolności.

Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. Nadto powyższy zarzut można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą (wyżej cytowany Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. dr. hab. Zbigniewa Gostyńskiego, tezy 22 i 24 do art. 438, str. 462 - 463, tom II). W żadnej mierze kary jednostkowe wymierzone przez Sąd I instancji w stosunku do oskarżonych J. C. i A. K. nie są karami rażąco niewspółmiernymi w rozumieniu, o którym mowa wyżej.

Z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia brak było podstaw do nadzwyczajnego załagodzenia lub odstąpienia od wymierzenia kary w stosunku oskarżonego J. C. za czyn polegający na usiłowaniu podżegania A. G. (1) do zabójstwa W. Z. (1).

W związku z tym, że w stosunku do oskarżonego J. C. uchylono orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, mi.in. z uwagi na uniewinnienie go od popełnienia czynu z pkt VII zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w odniesieniu do czynu z pkt VI zaskarżonego wyroku, zachodziła konieczność wymierzenia nowej kary łącznej pozbawienia wolności. Zważywszy, że Sąd I instancji orzekł tę karę przy zastosowaniu pełnej zasady absorpcji oraz na kierunek złożonej apelacji, Sąd odwoławczy również orzekł karę łączną w najniższym możliwym rozmiarze, tj. 8 lat pozbawienia wolności. W stosunku do oskarżonego A. K. kara łączna pozbawienia wolności została orzeczona przy zastosowaniu pełnej zasady absorpcji, a kara łączna grzywny tylko w niewielkim stopniu odbiega od tej zasady, gdyż orzeczono ją w rozmiarze 50 stawek dziennych po 40 zł stawka, a jedna z kar jednostkowych wyniosła 40 stawek po 40 zł. Nie można zatem mówić o rażącej niewspółmierności kar łącznych orzeczonych wobec J. C. i A. K..

IV.

Mając na uwadze aktualną sytuację majątkową oskarżonych oraz wysokość kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych Sąd Apelacyjny zwolnił J. C. od kosztów sądowych w sprawie, a A. K. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa (art. 624 § 1, art. 626

§ 1 k.p.k., art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

W zakresie, w którym Sąd Apelacyjny uniewinnił oskarżonego J. C. od popełnienia czynu z pkt VII zaskarżonego wyroku oraz umorzył postępowanie w odniesieniu do czynu z pkt VI zaskarżonego wyroku, wydatkami obciążono Skarb Państwa w myśl art. 630 k.p.k.

V.

W związku z tym, że obrońcom z urzędu oskarżonych J. C. i A. K. nie zostało uiszczzone wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej (vide: protokół rozprawy odwoławczej z dnia 6 października 2015 r.) Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa z tego tytułu stosowane kwoty w oparciu o § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 5, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr, poz. 1348 z późn. zm.).

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.